

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **PhDr. H. P.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému soudu,

t a k t o :

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 A 133/2016 se při
k a z u j e Krajskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší správní soud obdržel dne 13. 10. 2016 návrh Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) na přikázání shora uvedené věci k projednání jinému krajskému soudu, a to z důvodu vhodnosti [§ 9 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Návrh městský soud odůvodnil tím, že o podané žalobě je podle § 7 odst. 1 a 2 s. ř. s. místně příslušný rozhodovat tentýž soud, jenž je zároveň podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, povinným subjektem a tedy správním úřadem, který ve věci samé vydal rozhodnutí v prvním stupni.

Nejvyšší správní soud z předloženého spisu zjistil, že dne 15. 9. 2016 u městského soudu napadla žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2016, č. j. MSP-291/2014-OT-OSV/3. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí městského soudu ze dne 28. 3. 2014, sp. zn. Si 147/2014, jímž městský soud rozhodl o odmítnutí poskytnutí informace požadované žalobkyní.

Přípisem ze dne 23. 9. 2016, č. j. 11 A 133/2016 - 13, byli účastníci řízení městským soudem vyrozuměni o záměru předložit věc Nejvyššímu správnímu soudu s návrhem na postup podle § 9 s. ř. s. V souladu s § 9 odst. 3 s. ř. s. městský soud účastníky poučil o právu vyjádřit se k tomu, kterému soudu má být věc přikázána. Žalobkyně již v žalobě navrhla, aby věc byla postoupena Krajskému soudu v Plzni. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl, aby věc byla přikázána Krajskému soudu v Praze jakožto soudu místně nejbližšímu žalovanému a současně též geograficky bližšímu také žalobkyni.

Podle § 9 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. Podle § 9 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud může věc přikázat jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné.

Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednáváné věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

Nejvyšší správní soud se obdobnými případy již dříve zabýval. Své judikатурní závěry shrnul například v usnesení ze dne 6. 10. 2016, č. j. Nad 228/2016 - 24, v němž konstatoval: „*Nejvyšší správní soud při posouzení věci vycházel zejména z usnesení zdejšího soudu ze dne 29. 2. 2008, č. j. Nad 4/2008 - 2 (všechna zde uvedená rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší správní soud ve skutkově obdobné věci, judikoval, že „směřuje-li žaloba proti rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí soudu vystupujícího v pozici správního orgánu I. stupně, jsou z projednávání a rozhodování takové věci vyloučeni všichni soudci specializovaných správních senátů tohoto soudu (§ 8 odst. 1 s. ř. s.)“ a rozhodl o postoupení věci Krajskému soudu v Praze, přičemž mimo jiné konstatoval, že „je vhodné poukázat i na obecnou právní zásadu „nemo iudex in causa sua“, podle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Tato obecná pravidla jsou obecně uznávána jako zásady spravedlnosti a to i tehdy, jestliže nejsou normativně vyjádřena v pozitivním právu (srov. Knapp, V. Teorie práva, C. H. Beck, Praha 1995, str. 83).“ [...] Poukázat lze i na judikaturu vztahující se přímo k identickým účastníkům jako v nyní projednáváné věci, ve kterých Nejvyšší správní soud s odkazem na § 9 s. ř. s. rovněž věci odňal Městskému soudu v Praze a přikázal je Krajskému soudu v Praze (k tomu srv. např. řízení ve věcech sp. zn. Nad 100/2015, Nad 236/2015, Nad 312/2015).“*

Citovaná východiska plně dopadají také na nyní posuzovanou věc, neboť žaloba směřuje proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí městského soudu jako správního orgánu prvního stupně. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že návrh městského soudu na přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu je důvodný, byť nikoli z důvodů dle § 9 odst. 2 s. ř. s. (delegace vhodná), ale z důvodů podle § 9 odst. 1 s. ř. s. (delegace nutná), neboť městský soud již ve věci rozhodoval jako správní orgán prvního stupně, přičemž se jedná o subjekt totožný se správním soudem, který by měl ve věci rozhodnout o žalobě. Lze tak mít objektivní pochybnost o nepodjatosti všech soudců tohoto soudu, kteří tak jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí této věci (§ 8 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přikázal shora označenou věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně neuvedla bližší důvody, pro které by měla být věc přikázána Krajskému soudu v Plzni, považuje zdejší soud přikázání věci Krajskému soudu v Praze za vhodnější, neboť tak bude lépe vyhověno kritériím rychlosti a hospodárnosti řízení.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. října 2016

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu